

Một Thời Muôn Thuở

Không ai là bạn chén với đầy, không rượu bia mà sao ngắt ngây? Nắng rớt. Chiều rơi. Sông nước chảy. Bầy cò vỗ cánh lướt vô mây...

Mây đen. Mây xám. Mây vàng vọt. Chút nắng hoàng hôn, lạnh, gió về...Rồi bật đèn chằng? Trăng đã hiện...Rằm Trung Nguyên tới, bóng ma đi...

Chuông thanh. Chuông thoát. Chuông tầm nã...ai nhĩ ở ngoài vòng kẽm gai? Ai nhĩ bây giờ Kinh Tế Mới...không đòi cũng chịu, chẳng ai thay!

Nhớ ơi là nhớ như chưa có, có một lần quên...bỗng giật mình: cái áo, cái quần, mang sắc Ngụy, cái khuy cài nút, cũng đĩnh ninh!

Lúc đó, bạn bè trăm vạn đứa...nhìn nhau, lắc nhẹ cái lon goz...nhìn nhau đã biết đời trong rọ, có hện hò chi...đã lỡ đời!

Ta lỡ đời như ta lỡ duyên! Bạn bè đâu nữa hướng hồ em! Vườn cau Nam Phố bom vung vãi, Ngoại dưới mồ yên ngủ có yên?

Năm một-chín-mươi...còn Thế Kỷ; năm hai ngàn lẻ...mấy trăm năm? Ôi ghê, hơi thở nào vô tận cho bạn bè kêu ghé tới thăm?

Không ai bè bạn chén với đầy, ta rót mình ta uống khó say...dẫu có ngủ quên chiều lỡ bữa...thì hồn ai cấm lạc đâu đây?

Rằm Trung Nguyên đổ vài chung rượu...ai đó, hồn ma bóng quế thiêng...ghé lại với tôi chùi mép bọt...một thời...muôn thuở...nhớ không quên!

*Một thời muôn thuở cau Nam Phố
Trăng Nguyệt Biều Linh Mụ mỡ chuông
Kinh tụng Nam Mô đời Bắc Phật
Thiên thu thềm lấm phút thông dong...*

Trần Văn Lệ